

SINDER De Profetie

SINDER De Profetie

Anna Driver

Auteur: Anna Driver
Cover design: Sterre Bergsma

© Anna Driver
ISBN: 9789465201924

<Hoofdstuk 1>

De weg van school naar huis kende hij bijna met zijn ogen dicht. Hij was zo in gedachten verzonken dat hij te laat zag dat Karpo hem even verderop stond op te wachten, duidelijk een beetje aan het dralen.

“Godsamme,” vloekte Sinder inwendig en haperde even in zijn pas.

Karpo had hem al gezien. Die lange vervelende slungel die hem altijd moest hebben kon Sinder missen als kiespijn. Zou hij? Mmm, dat kon nu niet. Hij kon nu niet plots verdwijnen wat hij normaal deed als hij Karpo in de gaten kreeg en Karpo hem nog niet had gezien.

Karpo was altijd jaloers op hem. Sinder kon er niets aan doen dat de lesstof voor hem gemakkelijk was. Hij blonk uit zonder het te willen. Omdat dit jaloezie opwekte probeerde hij zich zo min mogelijk te laten gelden, maar dat hielp niet bepaald bij Karpo. Daarbij woonden ze ook nog in hetzelfde dorp.

Elke keer kwam hij die lange slungel tegen en sinds een jaar kreeg Sinder het zwaar te verduren. Hij werd onderweg zonder reden pootje gelicht, door een rennende Karpo in de bosjes geduwd. Tot klappen was het nog niet gekomen, maar het getreiter en de vaak ruwe behandeling die Sinder onderging bouwde een woede in hem op die hij tegenwoordig nog maar moeilijk kon onderdrukken.

Op school keken ze naar hem. Hij was de enige met die licht getinte huidskleur, terwijl hier in Krest iedereen blank was. Te vaak kreeg hij opmerkingen en de kinderen om hem heen waren jaloers. Jaloers op zijn intelligentie, op zijn uiterlijk.

De meisjes waren meestal wel van hem gecharmeerd. Met zijn bijzondere azuurblauwe ogen, die lange wimpers en het donkere scherpe uiterlijk met de dikke golvende bijna zwarte haren was hij bijna te mooi voor een jongen. Voor Karpo werkte dit allemaal als een rode doek voor een stier.

“Hé blauwoog!” zei Karpo en de vervelende pesterige trek in zijn gezicht sprak boekdelen. Hij wilde Sinder weer eens uitdagen. Beetje duwen en trekken.

Karpo was twee jaar ouder dan Sinder en al veel verder in ontwikkeling. De eerste vlashaartjes verschenen al op zijn wangen en de hormonen gierden door zijn lijf.

Karpo hield hem staande en trok aan de donkere haren van Sinder die tot over zijn schouders vielen.

“Hebben die mooie lokken van jou al een meisje gevonden?”

Hij keek op Sinder neer, zeker een kop groter en prikte met een sterke vinger in de schouder van Sinder.

Sinder hield wijselijk zijn mond en wilde doorlopen, Karpo negerend zoals hij meestal deed. Maar dat vond Karpo niet voldoende vandaag. Hij hield Sinder tegen en een korte worsteling ontstond. Sinder was nog niet aan zijn groeispruit begonnen zoals vele jongens van twaalf jaar. De duw die Karpo gaf deed hem in de bosjes belanden.

“Hé mooie jongen,” lachte Karpo vals en keek tevreden op Sinder neer. ”Zo word je vies hoor! Dat vinden de meisjes niet leuk!”

Karpo was al volop met het andere geslacht bezig en heimelijk jaloers op de blikken die de meisjes Sinder nu al gaven. Sinder was daar totaal niet van bewust, maar Karpo zag dat niet en vond elke gelegenheid om de jongen te pesten een goede reden.

Sinder krabbelde overeind en veegde wat bladeren en rommel van zich af. Hij keek op naar Karpo en dat wat al maanden bij hem broeide, borrelde in hem op en hij voelde een haat bij zich opkomen, een boosheid die hij wel al eens eerder had gevoeld, maar die nu in alle hevigheid zijn lichaam beheerste. Hij was het zat! Nu al dagen, nee dit afgelopen jaar! Zijn ogen werden langzaam donkerder, bijna zwart. Zijn tengere lijf veranderde, werd zekerder, straalde iets uit wat Karpo verbaasd deed kijken.

“Hé,” zei Karpo, die zijn wenkbrauwen fronste. Wat gebeurde hier?

“Wat doe je? Je kijkt raar.” Hij wees naar Sinder zijn ogen, waarvan de pupillen verschillende gradaties donkerder werden. En wat nog het meest angstaanjagende was, ook voor Sinder zelf, was dat er tussen zijn vingers, net zoals bij een kat, scherpe nagels tevoorschijn kwamen en dat er zelfs in zijn mond lange, scherpe hoektanden verschenen.

“Wat zijn dat?!” Karpo gaf een kreet, tevergeefs. Wat was hier aan de gang? Karpo was nu niet zo zeker meer.

Met een soort oerkreet van frustratie viel Sinder de verwarde Karpo aan met alle furie die hij in zich had. Die had hij de afgelopen weken en maanden verzameld. Genoeg had hij van dat trekken en duwen, laten struikelen en pesten, bijna elke dag. De woede in zijn tengere lijf voelde sterk, machtig en onbevreesd. De slagen die hij Karpo toediende kwamen volkomen onverwacht en hard aan. Zijn gezicht lag meteen open alsof messen langs zijn gezicht waren getrokken. De kracht die Sinder voelde leek niets, maar was overweldigend. Hij pakte het hoofd van de gillende Karpo en trok deze met een akelige knars opzij en Karpo sloeg met ongeloof en verbazing in zijn ogen tegen de grond.

Sinder stond nog in zijn razernij te kijken naar de jongen. Hij keek naar zijn handen die scherpe uitstekels hadden, er voelde bloed op zijn lip door zijn

plotseling verschenen lange hoektanden. Het gebeurde zo snel dat Sinder zich niet eens realiseerde wat er net was gepasseerd. Hij voelde zich iets kalmeren en haalde diep adem. De uitsteeksels trokken zich als vanzelf in, alsook zijn tanden. Hij boog zich over Karpo heen, begreep niet dat hij zo onbewogen lag. De ogen keken in het niets en het lichaam lag half op zijn zij. Zijn hoofd lag er in een rare knik bij, de krassen van Sinder als bloederige strepen over zijn gezicht.

“Hé Karpo,” zei hij en tikte hem op de wang, duwde aan het lijf van de jongen maar die maakte geen beweging meer. Het lijf was slap en bleef liggen. De ogen staarden vooruit.

Sinder keek nog eens en voelde aan Karpo zijn hals. Langzaam begon hij te beseffen wat er aan de hand was. Dood was geen onbekende voor Sinder, maar had hij dit gedaan? Met zijn handen? Hij? Sinder? Zijn handen zagen er weer normaal uit, geen rode opzwellingen van de klappen die hij had gegeven, geen teken dat hij ook maar iets had gedaan. Waar zaten die uitsteeksels die er opeens uitgekomen waren? Vrees kroop in zijn lichaam. Hij keek om zich heen. Niemand. Deze weg was ook altijd stil.

Hij deed zijn ogen dicht en zag in gedachten zijn vaders smidse. Ik moet nu heel snel bij vader zijn dacht hij.

“Vader,” zei Sinder. De plotselinge stem van Sinder deed zijn vader Jume, die bezig was nagels te slaan in zijn smidse, schrikken en hij sloeg mis.

Sinder stond uit het niets opeens voor hem.

“Bij Domus jongen, laat me toch niet steeds zo schrikken. Je kan toch ook komen lopen? Ik vind die kom en verdwijntruc van je niet echt prettig. Het is griezelig gewoon. Hoe vaak heb ik je gezegd dat je ...” Hij onderbrak zijn begonnen tirade. De jongen stond daar als een standbeeld, totaal overstuur. Jume was meteen ongerust.

“Wat is er gebeurd?” vroeg hij zijn zoon ernstig en legde zijn hamer en tang neer en liep op Sinder af.

Sinder kwam niet goed uit zijn woorden. “Kom pa, kom mee. Ik heb... ik heb... Hij is dood!”

Jume begreep het niet. “Wat is dood? Happy?” vroeg hij, refererend naar hun hond.

“Neee!” klonk het wanhopig.

Jume liep mee met Sinder die aan hem trok, het pad op naar het andere dorp waar zijn school stond.

Het was later op de middag, de zon was al aan het zakken. Er was niemand op de weg.

Jume vond Karpo aan de kant van de weg en onderzocht de jongen.

“Bij Domus,” mompelde hij. “Dit is ongelooflijk. Je hebt zijn nek gebroken! En die diepe krassen in zijn gezicht. Wat heb je gedaan?”

“Is hij dood?” vroeg Sinder zijn vader. Jume, een middelgrote man met zware armen en een stevig torso door zijn werk, knikte licht. De jongen begon te trillen alsof hij het koud had en tranen schoten in zijn ogen.

“Ik ben zo moe pa,” zei Sinder. Hij zag er inderdaad uitgeput uit. Emoties waarschijnlijk, het onbekende dat hem was overkomen.

“Kom,” gebaarde Jume. Hij liet Karpo liggen en sleepte zijn zoon aan de hand mee naar hun huis.

“Moeten we niet...” vroeg Sinder in licht protest achterom naar Karpo kijkend.

“Nee, we laten hem. We gaan niet de schuld op ons nemen van die bullebak. Niemand zal verbaasd zijn dat hij iemand tegen is gekomen die hem aangevallen heeft. Hij verdiende de dood niet, maar we kunnen dit niet hebben Sinder.”

De weg naar huis was kort en Jume duwde Sinder naar binnen.

In hun huis, een eenvoudig houten huis met twee slaapkamers boven en beneden de huiskamer met keuken, liet Jume zijn zoon aan de eettafel zitten. De jongen legde zijn hoofd op zijn armen, overmand door de gebeurtenissen.

Jume schoof zelf ook een stoel naar achter, ging zitten en legde een hand op de schouder van de jongen. Die bleef zo zitten, zonder te bewegen, een halve snik af en toe producerend.

Jume, wist niet goed hoe te beginnen. Hij riep zijn vrouw erbij.

“Mara, alsjeblieft, kom, er is iets ernstigs gebeurd.”

Mara, voegde zich erbij, keek bezorgd. Ze wist nog niet wat er aan de hand was en zag haar zoon half over de eettafel hangen. Ze tilde even zijn hoofd op en keek in zijn betraande ogen. Ze stonden bedroefd. Ze liet hem los en Sinder liet zijn hoofd weer hangen.

“Wat is er ge...?” begon Mara tegen haar zoon en legde haar hand op zijn hoofd, streelde even door de haren heen, maar werd met een snel handgebaar van Jume het zwijgen opgelegd. Hij keek veelbetekenend zijn vrouw aan. Ze keek vragend naar haar man en naar haar zoon en weer terug.

Er schoot een hand voor haar mond van schrik toen ze bedacht wat er gebeurd zou kunnen zijn.

“Je bedoelt toch niet dat hij zijn kracht heeft gebruikt?”

“Hij heeft Karpo aangevallen. Hij is dood. Erger nog, Karpo’s gezicht lag open alsof er een paar messen op een rij hem hebben opengehaald. Het dierlijke in Sinder is voor het eerst en gelijk te heftig geopenbaard.” Haar

man wond er geen doekjes om. Mara keek geschokt naar hem. Dit kan zo niet langer,” zuchtte Jume en keek Mara aan. “We moeten nu beslissen.”

“Hij is nog zo jong,” fluisterde ze.

“Daarom juist, nog een paar jaar en hij is niet meer te houden. Hij moet dit leren beheersen. Wij kunnen dit niet voor hem doen. We moeten Galbon inlichten. Hij moet naar het eiland.”

Bij Mara schoten de tranen in haar ogen. “Oh Jume, het is te snel, ik wil hem nog niet kwijt.”

Jume stond op en omhelsde zijn vrouw teder.

“Ik weet het mijn lief, maar dit moet echt. Galbon heeft ons er lang geleden voor gewaarschuwd. We hebben al twaalf jaar van hem genoten. Maar zijn tijd is gekomen om echt opgeleid te worden. Misschien is het zelfs al te laat.”

Mara veegde de tranen uit haar ogen en knikte. Ze keek neer op Sinder die al bijna sliep, uitgeput door zijn daden.

“Ik zal Galbon berichten,” zei ze.

<Hoofdstuk 2>

“Het is nu eindelijk definitief. Het is hem.” Galbon stond op en liep naar het raam, keek naar buiten. Ondanks de zon die schitterde door de bomen voorbij zijn terras, zag hij eigenlijk niets. Zo in gedachten met wat er nu zou gaan komen. Zijn lange gewaad was dun vanwege de warmte en licht gekleurd, het gebruikelijke tenue voor magiërs.

De jongen waar hij het over had, waar ze op zaten te wachten zou hij nu naar Amreh halen.

Sirius, ook een magiër die op een stoel zat op het terras, hoorde hij zuchten en uiteindelijk zeggen: “Wat een opluchting. Wat een tijd heeft het toch geduurd. En dan nog zijn we er niet. Waarom wachten de goden er toch zo lang mee? Het is toch ook in hun eigen belang.”

Sirius voelde zich oud. Hij was ook oud, zelfs voor een magiër. Hij liep inmiddels krom, zijn haar was wit en zijn lange gewaad slobberde om hem heen.

Galbon was lang en krachtig, een grote sterke magiër waar je niet omheen kon. Zijn haren waren ook wit, eerder wat melkachtig en nog dik, licht krullend kort om zijn gezicht. Galbon draaide zich naar Sirius.

“He, je gaat nu toch niet het loodje leggen als we nog maar enkele jaren te gaan hebben om de bron te helen?”

Sirius bromde “Wat enkele jaren! Dat meisje is pas vier! En die jongen twaalf. Reken maar op vijftien jaar en dan nog moet het allemaal maar lukken.”

Galbon glimlachte goedmoedig naar de brommende Sirius.

“Kom op zeg. Dit staat al honderd jaar in de boeken! De goden weten echt wel wat ze doen.”

“Ja, ons laten wachten,” bromde Sirius weer. Hij stond moeizaam op, zijn gezicht vertrok in een pijnlijke grimas. Hij liep een stukje naar Galbon toe en keek omhoog naar de lange magiër, schudde zijn hoofd. “Ik vrees dat ik het niet meer ga meemaken Galbon. Mijn botten zijn oud en broos. Ik heb de eerste gloriejaren meegemaakt, het begin van de Aquila, de Felin en de hele mensheid in de meerderheid zien komen met hun vloek tegen alles wat anders is. Helaas.” Zijn schouders zakte wat ineen bij die laatste opmerking in een soort capitulatie. “Ik denk dat de goden bepaald hebben dat ik mijn portie wel heb gehad.”

Galbon legde een hand op de broze schouder van Sirius, die een stuk kleiner was dan hij.

“Niet zo somber Sirius, jij hebt er een belangrijk aandeel in gehad en als de tijd rijp is kan je het meisje in kwestie halen. Net zoals ik nu de jongen ga halen. Zijn kracht heeft zich geopenbaard. De ouders kunnen hier niet meer omheen.”

De oude ogen van Sirius hadden al een waas over zich heen, hij zag niet goed meer en was het leven moe.

“Het is aan jou Galbon om al dat nieuw jonge talent op te leiden. Jij zal het helen van de bron waarmaken. Dat was ook al voorspeld. Ik weet echter dat dat mijn tijd voorbij zal zijn.”

Hij hief zijn hand op toen hij zag dat Galbon iets wilde zeggen.

“Het is niet erg Galbon, het is nu aan jou en de anderen. De orde van zes wordt de orde van vijf.”

Galbon drukte nog even op de schouder van Sirius. “Dat is ook aan jezelf Sirius! Je kan met de magie die je nog hebt je leven nog waardevol maken. Ons doel tot een goed einde brengen.”

Sirius schudde weer zijn hoofd. “Nee, voor mij is het klaar. Er zal met het helen van de bron weer veel gebeuren en veranderen. Dat kan ik met mijn oude lijf en hersenen niet meer aan. Ik heb er geen zin meer in. Ook als magiër moet je weten wanneer het klaar is, over.”

Galbon zag dat het geen zin had om er verder op in te gaan. Hij was al blij dat Sirius zijn deel had weten te vinden. Nu moesten de kinderen nog volwassen worden. Een proces dat zij niet konden versnellen. Geduld is een schone zaak wordt er gezegd. Inderdaad, dat was wat Galbon nu nodig had om de jongen op te leiden en hij hoopte dat de voorspellingen over de jongen klopten. Formidabel zou Sinder worden als hij het mocht geloven. Hij had er zin in. Op weg naar een nieuwe tijd!

Sirius was al van het terras aan het lopen toen hij stilhield en zich nog even omdraaide. “Ik hoop overigens dat je je niet hebt vergist om zo lang te wachten met het halen van die jongen, Galbon. Twaalf jaar! Om de potentie die in die jongen dan nog eruit te halen is rijkelijk laat niet? Wij halen die kinderen toch altijd rond hun achtste jaar op? Waarom heb je dat niet gedaan?”

“Die ouders wilden hem niet kwijt. Eigenlijk is het zo simpel. Daar heb ik aan toegegeven. Niets is zo moeilijk als een kind van de moeder weg te rukken.”

“Zelfs adoptieouders?” vroeg Sirius.

“Misschien wel juist adoptieouders,” antwoordde Galbon, “maar je hebt gelijk. Ik had daar niet aan toe moeten geven, maar de ouders waren nogal overtuigend. Met het doden van een klasgenoot is nu alles veranderd en zijn

lot bepaald. Misschien moest er zoiets wel gebeuren, ook voor mij. Het ultieme bewijs van zijn kracht.”

Sirius knikte in begrijpend goedkeuren, draaide zich weer om en liep van de vertrekken van Galbon vandaan. Een afscheidsgroet was niet nodig. Ze zouden elkaar die dag nog wel zien.

Galbon streek met zijn hand over zijn gezicht.

Sirius had gelijk. Hij hoopte dat de jongen nog op te leiden was, dat hij zijn krachten zou leren beheersen, zo in de beginnende pubertijd altijd een lastige kwestie. Ja, waarom had hij toch zo lang gewacht? Was dat ook iets dat de goden hadden bepaald? Hij had er tot nu toe best wel een goed gevoel bij gehad,

maar nu de dag naderde kwamen de twijfels. Enfin, dacht hij, niets aan te doen. Hij moest er nu het beste van maken en zo snel mogelijk de jongen halen.

<Hoofdstuk 3>

Sinder was verdrietig, zijn ogen stonden vochtig, maar hij gaf geen krik tijdens de reis in de wagen waar het paard rustig voor draafde, op weg naar de boot. Hij keek voor het laatst naar zijn dorp, keek naar de school die ze voorbijreden, de kerk, het café. Het stelde allemaal niet zoveel voor, maar voor Sinder was het zijn wereld geweest.

Er werd niet veel gezegd onderweg. Galbon liet hem in zijn gedachten. Het viel niet mee om je ouders te verlaten op je twaalfde. De meesten kwamen veel jonger naar het eiland Amreh. Magiërs en andere afwijkende afstammelingen van volken werden geboren en vaak te vondeling gelegd. Ze wilden dat ze leerden leven als mens, omdat de mensheid in de meerderheid was.

Degene met sterk voelbare krachten werden opgemerkt door de magiërs op het eiland Amreh, de magiërs van de orde van zes. Na enige tijd werden die kinderen weggehaald bij hun ouders, die meestal de wanhoop nabij waren omdat hun kind zich raar gedroeg, ongelukken veroorzaakte en onrust bracht in de dorpen. Magie was nog steeds niet toegestaan en bestond wel, maar dat bleef zoveel mogelijk ondergronds.

Het halen van Sinder had eigenlijk veel eerder moeten gebeuren. Galbon verweet het zichzelf. Hij had al veel eerder gevoeld dat er iets gebeurd was bij Sinder, een paar jaar geleden al. Wat hem had tegengehouden wist hij ook niet meer precies. De ouders maakten zich wel heel sterk voor de jongen. Het was hun enige kind; ze bleven dan ook erg aan Sinder hangen ondanks alle ongemakken, verdwijningen en kracht uitingen die tot dan toe nog beheersbaar waren geweest.

Sinder was zelfs twee jaar na zijn geboorte al opgemerkt. Toen hij kon rennen en lopen en hij regelmatig verdween en ergens anders weer opdook tot schrik van zijn ouders. In die tijd was hij al bij hen op bezoek geweest.

“Ik kan mijn jongen nu niet afstaan! Hij is pas twee!” had de moeder van Sinder gezegd. Haar man knikte eveneens.

“Zijn hele leven al tussen de magiërs lijkt me niet goed,” zei hij. “Hij moet eerst van de gewone wereld op de hoogte zijn, tussen gewone mensen leven.”

Galbon had geknikt, zag de waarde daarvan in.

“Probeer alleen zijn gave zoveel mogelijk verborgen te houden,” gaf hij ze mee. “Die kracht en verdwijntruc zijn opvallend; probeer de jongen dit te laten onderdrukken of alleen bij jullie te uiten. Je zal hem vroeg moeten trainen.”

De moeder keek bezorgd. “Dat zal niet meevallen. Hij heeft nu al een behoorlijk eigen willetje.”

De hand van Sindere vader rustte op de arm van zijn vrouw.

“Dat lukt ons wel. Mocht het niet meer te houden zijn, dan zullen wij je inlichten.”

Galbon had ermee ingestemd en was weer teruggegaan naar het eiland.

Sinder was in gedachten verzonken toen hij overstapte op de boot die hen naar het eiland zou brengen. Het waren alleen Galbon en hijzelf die op de boot stapten. Sinder voelde zich veilig bij Galbon, voelde een rust van hem uitgaan, werd gerustgesteld, getroost met weinig woorden en gebaren.

Ook zijn vaders woorden bleven hem bij.

“Wees sterk Sinder, je gaat je echte toekomst tegemoet,” had hij gezegd.

“Denk eraan dat je vader en je moeder van je houden. Dit is echt het beste voor je. Je moet leren je gaven te controleren. Deze meneer, deze magiër,” waarbij zijn vader wees naar de grote man voor hem, “zal je daarbij helpen. Je zult komen bij gelijkgestemden, gelukkig worden. En als je opleiding is voltooid kom je terecht bij je volk. Daar waar je echt thuishoort.”

Zijn moeder verdrong haar tranen, drukte hem dicht tegen zich aan, pakte iets uit de zak van haar rok en deed het om zijn nek.

“Het teken van je volk Sinder,” had ze hem gezegd. “Niet afdoen Sinder, nooit! Beloof je me dat?” Hij had alleen maar geknikt, even naar het donker zilveren medaillon gekeken in de vorm van een panterkop met twee edelstenen als ogen gekeken. Hij was te overdonderd om er echt aandacht aan te besteden, deed hem om zijn hals en stopte deze onder zijn tuniek.

Hij ging alleen maar naar een kostschool zoals wel meer kinderen dat deden, dacht hij. Stel je niet aan! En zoals hij altijd al wist, waren zijn ouders niet zijn echte ouders. Dit afscheid was voorgoed van deze lieve mensen. Zoals zijn moeder (zo zag hij haar ook) had gezegd, de ketting bevatte het teken van zijn volk. De weg naar het eiland was het begin van zijn nieuwe leven, zijn eigenlijke leven, waarvoor hij was bestemd.

Sinder veegde zijn tranen weg en vermande zich. De boot was niet groot, maar had wel slaappleatsen onder een overkapping. Op het dek stonden banken langs de kant, achter in de kajuit, bij het roer en vlak bij het zeil. Galbon bestuurde het roer en wees Sinder naar het zeil om deze in bedwang te houden en de aansturingen van Galbon op te volgen. Samen voeren ze met de boot over het water. De zee was kalm en de zon scheen fel. De schittering op de kleine golfjes was oogverblindend en Sinder kneep steeds zijn ogen tot spleetjes. Hij zag geen land, alleen maar eindeloos water en zon. Een milde wind hield hun zeil bol en de boot varende.

“Is het nog ver, meester?” vroeg hij Galbon uiteindelijk na twee dagen varen. Hij had geen idee en niets gevraagd tot nu toe. Galbon hield zijn mond tot hij op een gegeven moment zei: “Ver?” en keek Sinder geheimzinnig aan. “Voor gewone mensen is het oneindig ver, of, eigenlijk niet te vinden, maar voor ons?” en hij wees met zijn arm en een handgebaar een richting op.

“Kijk,” zei hij nogmaals, “Volg mijn arm, mijn vinger, waar wijzen die naar toe?”

Sinder volgde de arm, de vinger en zag alleen maar schittering op het water totdat de schittering overging in iets groens, bomen, rotsen, land!

“Zie je?” zei Galbon. “Jij kan het ook zien. Dat kan niet iedereen hoor. Maar jij wel.”

Er klonk wat vrolijks en bemoedigends door in zijn stem en dat gaf Sinder vertrouwen. Ja, hij had ook iets van magie in zich en kon het eiland zien. Zijn humeur knapte er een beetje van op.

Het eiland doemde langzaam voor hen op. Veel groen zag hij aan de rechterkant, links waren er hoge rotsen. De boot ging richting een kleine inham omgeven door deze rotsen met een klein strand ervoor. Er was een brede houten uitloper waar boten konden aanmeren. Er lag maar één boot op dit moment, zij waren nummer twee. Weinig, dacht Sinder. Het eiland zag er best groot uit.

Het verbaasde Sinder dat er iemand op hen stond te wachten. Toen ze aangemeerd waren, trok een sterke hand hem op de kade.

Galbon volgde hem meteen daarna. De man die Sinder omhoog had getrokken was de grootste man die Sinder ooit gezien had en de uitpuilende spieren op zijn armen en brede borst maakten grote indruk op de kleine jongen.

De man keek naar Sinder en toen naar Galbon. Zijn gezicht, taai en getekend door leeftijd, training en veel zon keek verwonderd naar Galbon en terug naar Sinder.

“Dit is de jongen Galbon? De jongen die een oudere jongen heeft gedood? Dit scharminkel. Het lijkt bij Domus wel een meisje! Veel te mooi.” De man schudde zijn hoofd.

Sinder keek de man aan. Een meisje? Hij voelde zich beledigd en keek donker. Begint het hier ook al met die schampere opmerkingen?

Galbon vergaf de man zijn opmerking. Hij begreep wel dat Sinder er nu niet bepaald uitzag als iemand die een ander kon neerslaan.

“Ja Nemo, geloof het of niet, maar zelfs jou zou hij aankunnen.” Hij lachte naar de grote sterke man. “Dus je bent gewaarschuwd. Als je hem boos maakt sta ik niet voor hem in. En pas op, want hij verstaat je, kent je taal.”

Nemo keek verrast op en met een mildere blik naar de jongen die de woordenwisseling over zich heen liet komen met gemengde gevoelens.

“Wel, dat spreekt dan in zijn voordeel. Altijd goed meerdere talen te beheersen. Maar hij kwam toch van Krest, voorbij de zoutvlakte?” vroeg Nemo Galbon, die bevestigend knikte.

“Zijn adoptiemoeder kwam van Perion en zijn vader van Krest. Hij kent beide talen. Dat kan hem van pas komen in de toekomst. Felin zal hij makkelijk leren, dat komt wel.”

Nemo keek met een andere blik naar Sinder en stak zijn hand uit.

Sinder keek wat bevreemd naar hem op.

“Welkom Sinder,” zei Nemo en greep de hand die Sinder aarzelend uitstak. Nemo boog half naar hem toe, zijn bruine ogen vriendelijk en met een vertrouwde toon zei hij: “Nou, kom op jongeman, we gaan naar de plek waar je komt te wonen.”

Een enorm lange trap liep tussen de rotsen door uitgehouwen naar boven. Sinder keek ernaar. Dat was een hele klim dacht hij en hij hield even stil, sloot zijn ogen en dacht: Ik wil boven aan de trap zijn.

En voor de ogen van Galbon en Nemo was Sinder verdwenen. Ze keken eerst wat verbaasd en verschrikt om zich heen om daarna langs de lange trap omhoog te kijken. Daar stond een klein figuurtje, Sinder.

Galbon schudde zijn hoofd en keek Nemo meewarig aan.

“Tja, ook dat kan hij. Wij moeten helaas wel de trap op.”

Bovenaan de trap keek Sinder naar een groot plein met daaromheen allemaal gebouwen en straten die vanaf het plein verder de stad in liepen. Midden op het plein stond een fontein en daar stonden wat jongeren bij, twee van de drie zaten op de rand met wiebelende benen.

In een hoek van het plein was een paar aan het zwaardvechten met korte houten zwaarden. Sinder keek hier belangstellend naar.

“Hé, een nieuwe!” werd er opeens geroepen vanuit het groepje jongelui bij de fontein en ze liepen op hem af. Sinder keek even achterom. Galbon en Nemo waren pas halverwege met hun tocht de lange trap op. Had hij nu wel verstandig gedaan? Dacht hij toch wat geschrokken toen hij de twee jongens en een meisje op zich af zag komen.

De langste van het groepje, een lichtblonde jongen met touwachtig haar sprak hem vriendelijk aan en viel meteen met de deur in huis.

“Welkom op Amreh. Wat kan jij?”

Sinder was blij met de vriendelijke toon, maar een beetje overdonderd door de directe vraag.

Hij had leigrijze ogen, apart vond Sinder. Zijn armen waren al sterk, in tegenstelling tot de dunne armen van Sinder. Ondanks de vriendelijke

benadering was Sinder op zijn hoede en de vraag begreep hij eigenlijk ook niet helemaal.

“Uh,” wist hij alleen nog uit te brengen.

Het meisje, met dik gevlochten blond haar, klein en rank, liep langs hem heen en keek naar beneden waar Galbon en Nemo zwoegden om boven te komen.

“Heb je dat al opgelopen? Zo snel? Je hijgt niet eens!” Ze keek hem bewonderend aan met haar groene ogen. Ook bijzonder, dacht Sinder. Zouden magiërs allemaal zulke aparte kleuren ogen hebben vroeg hij zich af. Hij keek even verlegen naar haar, om dan haar blik te volgen naar beneden, waar Galbon en Nemo langzaam de trap omhoog klommen.

“Nou nee,” begon hij voorzichtig. “Ik heb de trap niet opgelopen.”

De andere jongen kwam ook dichterbij hem staan. Gouden ogen met een donkere rand in een gezicht met sterke kaaklijn, een volle mond. Zijn lichtbruine huid en licht golvende zwarte haren deed Sinder aan zichzelf denken. Alsof ze van hetzelfde volk kwamen.

“Je hebt de trap niet opgelopen? Hoe kom je hier dan? Kan je vliegen of zo?” Het groepje keek met verbaasde gezichten naar elkaar, vonden het een goede grap, maar waren ook nieuwsgierig. De blonde jongen trok even licht aan de staart van het meisje, vriendelijk en speels. Het meisje lachte, deed haar armen opzij en rende een rondje met uitgestrekte armen alsof ze een vogel was.

“Hij kan vliegen!” zei ze een paar keer en de anderen keken naar het meisje. Ze hadden plezier, dacht Sinder toen hij ze zo zag en hij liet zijn gespannen houding varen. Ze waren aardig.

“Nou vertel,” zei de stroblonde jongen en wilde duidelijk een antwoord. “Hoe doe je dat dan?”

Op dat moment kwam het grote lijf van Nemo bovenaan de trap. De kinderen hielden meteen stil. Sinder zag dat de kinderen respect voor de man hadden. Hij was dan ook indrukwekkend. “Leila, Dago en Roster,” Nemo noemden hun namen. “Ontmoet Sinder, een bijzondere schoolgenoot, dat zullen jullie snel ontdekken. Dus voor nu even geen vragen, de jongen is net van zijn ouders weg en jullie weten als geen ander hoe dat voelt!”

De kinderen keken wat schuldig en knikten.

“Zorgen jullie nu maar dat hij zich welkom voelt en breng hem naar zijn kamer. Wijs hem de weg vandaag, hij komt in jullie gebouw te zitten, bij jou Dago, zoals je waarschijnlijk al vermoedde.”

Dago, de jongen met de licht getinte huidskleur en het dikke golvende zwarte haar, gebaarde naar Sinder. “Kom, dan wijzen we je waar je kamer is.”

“En de eetzaal!” zei Roster, de stroblonde jongen.

“En de school!” voegde het meisje, Leila, eraan toe en ze liepen met zijn allen in de richting van het gebouw waar de kamers waren waar ze sliepen, onderwijl aan Sinder vragen stellend.

“Waar kom je vandaan?” vroeg Dago.

“Ik wil toch weten hoe je dat doet hoor! Zo snel die trap op!” begon Leila weer.

“Je komt bij mij op de kamer. Mijn vorige maat is van het eiland af. Hij was ouder, voor hem tijd om te gaan. Hij zit in Soutend.” vertelde Dago hem.

Allemaal informatie die Sinder over zich heen liet komen terwijl hij meeliep met de vrolijke jongens en het meisje. Hij voelde zich blij.

<Hoofdstuk 4>

Het was vreemd de eerste dagen voor Sinder. Van een klein dorp naar een kostschool met vreemde kostgangers. Dago, zijn kamergenoot, bleek van hetzelfde volk te komen als hij: de Felin. Felin! Daar had hij nog nooit van gehoord. De schrik die hij voelde toen de grote magiër in hun kleine woonkamer verscheen en dat zijn ouders hem vertelden dat deze grote man hem kwam halen.

Galbon was op een stoel gaan zitten om Sinder op ooghoogte aan te kijken. “Jongeman, zoals je ouders al hebben verteld ga je met mij mee. Je gaat naar een magisch eiland waar je een soortgenoot zal tegenkomen en allemaal talentvolle jongelui waar jij ook bij hoort.”

Talentvolle jongelui en hij hoorde daar ook bij? Sinder had gekeken naar zijn ouders en toen weer naar de grote man voor zich. Een magiër stond voor hem hadden zijn ouders gezegd. Hij had er wel over gelezen dat die ooit hadden bestaan maar hij had niet geweten dat ze er nog steeds waren. De mensen waaronder hij geleefd had waren achterdochtig tegenover alles wat anders was. In zijn dorp was er nooit iets vreemds gebeurd naar zijn weten... tot... hijzelf... realiseerde hij zich opeens.

Galbon had vervolgd: “Je wordt daar opgeleid tot de krachtige Felin die je ooit gaat worden. Je zal daar je krachten leren beheersen, de geschiedenis van je volk leren kennen en welke volken allemaal aan bestaan in Perion ook al wil de mensheid dit met alle macht ontkennen.” Deze laatste woorden werden bijna mopperig gezegd door de magiër. Duidelijk geërgerd dat magie ontkend werd.

En nu kwam Sinder op dezelfde kamer als Dago, ook een Felin, net zoals hij. Eindelijk iets herkenbaars voor hem en zijn hart nam een vlucht. Hij wilde dan ook alles over Felin weten, maar hield zijn mond en onderging eerst alles wat hier gebeurde. Vragen kon hij altijd nog.

Dago was al een stuk groter dan Sinder; er lag al een belofte van een grote man in de veertienjarige jongen. Zijn gestalte was al veel groter en steviger dan dat van Sinder. Sinder daarentegen was nog een dunne slungelige jongen, wel met al hoekige brede schouders, maar er zaten nog geen spieren en vlees omheen. Zijn gezicht had bijna iets vrouwelijks zoals Nemo al opgemerkt had.

De enige overeenkomst tussen Sinder en Dago waren de licht getinte huidskleur en hun dikke golvende zwarte haren.

Dago stelde Sinder wel snel op zijn gemak. Hij was al lang op het eiland en vertelde Sinder er honderduit over. Over hun volk, de Felin, waar hij al alles

over wist en Sinder hoorde verwonderd wat hij was, waar hij thuishoorde. Dago vertelde ook over Roster en Leila die zijn vrienden waren en gunde Sinder ook hun vriendschap.

“Wij zijn van hetzelfde volk, dus wij zijn sowieso broeders,” zei Dago hem en Sinder voelde zich met die woorden vereerd. Hij voelde zich gelijk opgenomen in dit dorp, in deze gemeenschap, en was blij dat hij meteen werd geaccepteerd, ondanks dat ze nog maar weinig over hem wisten.

“Was je vader smid?” vroeg Dago toen Sinder iets over zichzelf vertelde.

“Waar zijn die spieren dan?” plaagde hij Sinder een beetje wijzend op de hoekige dunne jongen.

“Ik hoefde nog niet mee te helpen.”

“Oh?” Dago vond dat vreemd. Elke vader liet zijn zoon toch gelijk meehelpen? Zeker met zo'n beroep.

Sinder trok zijn schouders op. “Mijn vader vond dat ik wat anders moest gaan doen en mijn kracht openbaarde zich regelmatig. Ik kon goed leren. Dat vond hij belangrijker. Hij zag voor mij een andere toekomst. En ik was te veel een onberekende factor door mijn vreemde eigenschappen en ik denk dat hij wel wist dat het niet lang zou duren voordat ik zou vertrekken. Ze hebben me al te lang bij zich gehouden volgens Galbon, dus hopelijk werkt mij het niet tegen dat ik hier pas zo laat ben.”

Sinder had de woorden tussen Galbon en zijn ouders wel stiekem gehoord. Hij was er een beetje door verontrust en hoopte dat hij hier op het eiland er geen problemen mee zou krijgen. Dat hij wel mee zou kunnen komen, dat hij zijn kracht onder controle zou krijgen. De lessen waren op zijn oude school nooit een probleem geweest. Het feit dat alle lessen hem zo gemakkelijk afgingen hadden hem nu juist in de problemen gebracht met Karpo. Nu kwam hij misschien wel voor het eerst met een uitdaging in aanraking.

De routine was er daarom snel in bij Sinder. Het opstaan, je melden bij het ontbijt, daarna de lessen.

Bij het ontbijt zaten Roster, Leila en Dago meestal bij elkaar. Doordat Dago al met ze bevriend was en hij nu Dago's kamergenoot was sloot Sinder zich graag bij dit groepje aan. Roster en Leila waren magiërs, totaal wat anders dan Dago en Sinder die Felin waren. Ze verwelkomden hem hartelijk.

Ze waren nieuwsgierig naar de nieuwe leerling, die leek te kunnen vliegen zoals Leila had gezegd.

“Wat kan je nou?” vroeg Leila hem en nam een hap van haar brood. Ze zat tegenover Sinder en keek hem met haar grote groene ogen aan. Ze had een hele fijne uitstraling vond Sinder en voelde zich meteen prettig bij haar.

Hij glimlachte verlegen en trok zijn schouders op, “Tja,” zei hij, “Ik kan plots verdwijnen en tevoorschijn komen.”

Roster, de jongen met het touwachtige blonde haar had net zo’n sympathieke uitstraling als Leila. Zou dat bij magiërs horen dacht Sinder?

Roster reageerde eerder dan Leila: “Zo! Dat is gaaf zeg! Daar heb ik nog nooit van gehoord. Hoort dat bij jullie volk?”

Als antwoord schudde Dago zijn hoofd. “Nee, ik kan dat niet, hij heeft dus iets wat speciaal is. Ik hoorde Galbon zeggen dat hij voorbestemd is om een belangrijke rol te vervullen onder de Felin. Misschien wordt hij wel Arepa, de leider van een Felin gemeenschap.” Wat schamper lachend vervolgde hij: “Of de Natwa! Natwa betekent Koning in de Felin taal.”

Dago geloofde zelf niet wat hij zei, maar wie zou het zeggen?

Sinder keek Dago aan. Wat zei Dago nou? Hij? Dago was toch veel groter en sterker dan hij? Hoe kon hij dan een Arepa worden of zelf de Natwa! Koning? Zat Dago nou de draak met hem te steken? Hij liet de lachende Dago hem een beetje plagen.

“Het lijkt me eerder dat jij dat wordt Dago,” zei Sinder tegen hem en mompelde een beetje mopperig en met ongeloof, “Natwa!”

Dago sloeg Sinder op zijn schouder. “Ach, je weet nooit precies wat Galbon bedoelt als hij van die wonderlijke uitspraken doet.” Sinder keek verbaasd en wonderlijk naar Dago. Die zei hem: “Galbon komt vanzelf een praatje met je maken. Wij hebben allemaal onze bestemming, daarom zitten we hier op het eiland, we hebben iets speciaals. Er zijn genoeg Felin en magiërs, en wolven en wat al niet meer, maar alleen hier zijn de speciale gevallen.”

“Speciale gevallen!” Leila rolde met haar ogen maar zei toen beamend, “ja, we zijn hier allemaal speciaal, hebben iets extra’s wat anderen niet hebben. Galbon en de andere magiërs pikken ons er allemaal uit en brengen ons hier om onze krachten of magie of wat we dan ook hebben beter te ontwikkelen.”

Sinder luisterde geïnteresseerd, maar voelde zich nog dun en klein, zelfs bij Leila die zijn leeftijd had, maar er al meer uitzag als een jonge vrouw dan een klein meisje.

Roster was al helemaal enorm! Hij was net zoals Dago twee jaar ouder, maar was zelfs nog groter dan Dago. Het zag er naar uit dat Roster een bulk van een man zou gaan worden, groot en indrukwekkend.

Er liepen ook hele andere leerlingen rond en ze zagen er allemaal uit als gewone mensen, misschien afwijkend met hun ogen of specifieke kenmerken zoals de Felin die een licht getinte huidskleur hadden. De wolven, waar er ook twee van aanwezig waren en die Sinder en Dago niet

erg vriendelijk bekeken, waren licht, hadden blauwgrijze ogen en hun haar leek meer op een vacht. Hij had nu al gehoord dat zij zich konden veranderen in een wolf. Felin konden zich niet veranderen in een katachtige, maar zoals Sinder inmiddels wist had hij hoektanden en nagels die hij kon uittrekken. Hij kreeg een speciale kracht als hij boos werd, maar verder wist hij eigenlijk niet. Wat hadden Dago? Leila? Roster?

“Wat kunnen jullie eigenlijk?” vroeg hij terwijl hij alleen naar Leila keek. Leila keek speels terug en bewoog haar hand naar hem. Sinder voelde zich verstijven, kon opeens niets meer. Wat? Hoe deed ze dat? Maar instinctief verplaatste Sinder zich en stond opeens naast haar.

De lege stoel van Sinder was de eerste schok voor het groepje. Waar was hij? Maar hij stond al naast Leila, tikte op haar schouder. Ze sprong bijna op van schrik. De geschokte gezichten vond Sinder wel leuk. Hij had ze verbaasd,

“Sinder!” Leila draaide zich naar hem toe en keek hem bewonderend aan. Die mooie jongen had zeker iets speciaals. Hij kon de magie verbreken door zijn verdwijntruc!

Roster en Dago keken elkaar aan en daarna naar Sinder.

“Jeetje Sinder, dat is echt bijzonder joh. Zo kan niemand je te pakken krijgen. Je hoeft niet eens sterk te zijn, je kan gewoon verdwijnen en weer tevoorschijn komen en je verbreekt de magie ermee. Heel bijzonder. Ik heb daar nog nooit van gehoord.” Roster zei het met verbazing in zijn stem. “Dan kan ik ook niks met je! Je bent dan tegen magiërs opgewassen, tegen iedereen eigenlijk. Jeetje, ik mag je wel te vriend houden.”

Sinder ging weer zitten naast Dago en nam een hap van zijn brood alsof er niets gebeurd was, maar aan de gezichten van zijn vrienden te zien waren die een beetje uit het lood geslagen. Ze moesten even verwerken wat ze hadden meegemaakt. Sinder glimlachte inwendig, blij indruk te hebben gemaakt.

Dago nam het eerst het woord. “Als je dan nog een beetje sterker wordt,” en kneep in de smalle armen van Sinder, “ben je echt gevaarlijk en onoverwinnelijk. Bijzonder.” Een beetje afgunst was in de stem van Dago te horen. Hij was zelf al aardig op weg een krachtige man te worden maar zou ook wel graag zoiets hebben als Sinder.

Maar Sinder een belangrijke rol? Arepa misschien? Dacht Dago. Omdat hij zomaar kon komen en gaan? Hij kon Sinder nu makkelijk verslaan, dacht hij, maar in de toekomst? Hij wist het niet. Maar niemand had ooit gehoord van iemand, van welk volk dan ook, die kon komen en gaan zoals Sinder. Verplaatsen als verschijning wel, maar in levenden lijve was wel heel *bijzonder*.

<Hoofdstuk 5>

Dago voelde al gauw dat zijn nieuwe vriend iets extra's had. Als Sinder ergens binnenkwam viel dat op, alsof de lucht opeens veranderde. Hij trok meteen de aandacht, onbewust. En niet alleen omdat het een mooie jongen was. De kracht die hij nu al uitstraalde viel op bij iedereen. Dago kon dat niet ontkennen. Er lag een belofte in Sinder waarvan Sinder zelf nog niet bewust was, niet echt. Hij bracht ook een charme met zich mee. De glimlach die hij gaf smolt de meisjes en werd gewaardeerd door de jongens. De kracht, de sympathie die hij kreeg zou hem veel brengen dacht Dago. Hijzelf zag er veel gevaarlijker uit, nu al, door zijn eigen kracht en gestalte. Daar was hij tevreden mee. Sinder was een prettige kameraad om mee om te gaan, leergierig ook en in de lessen van Nemo kon Sinder zich helemaal kwijt.

“Moet je kijken hoe ik eruitzie!” zei Sinder hem, iets wat Sinder regelmatig tegen Dago uitte.

“Je bent pas twaalf Sinder, je begint net met groeien. Het ligt ook aan wat je erft van je ouders tenslotte. Mijn vader was groot voor een Felin, dat word ik blijkbaar ook.” Dago probeerde Sinder gerust te stellen.

Maar Sinder wilde er uitzien als Dago of Roster en keek jaloers naar die al dikkere gespierde armen van ze. Dat deed Dago altijd goed.

Dago kwam van Felin ouders die hem hadden opgevoed, niet zoals Sinder, van adoptieouders. Felin kregen in deze tijd niet gemakkelijk kinderen. Dat Dago de kracht had en daarom naar het eiland was overgebracht had zijn ouders met trots gevuld. Ze hadden Dago dan ook graag afgestaan voor de opleiding op het eiland Amreh. De kracht die Dago bezat was groot en niet veel Felin hadden dit. Er waren hem en Sinder wel Felin voorgestaan die de kracht hadden, maar dat waren er niet veel. De meesten daarvan huisden nu in de ondergrondse stad van de Felin Soutend Stad. Dago was met acht jaar al op het eiland gekomen en had daar geleerd om met die kracht om te gaan. Hij leerde zich verder te ontwikkelen. Felin met de kracht werden meestal leiders, in welke vorm dan ook. De speciale kracht die hij en Sinder hadden, kon alleen in handen zijn van bekwame en opgeleide mannen.

“Waarom werd je eigenlijk pas zo laat naar dit eiland gebracht?” vroeg Dago Sinder.

Sinder trok zijn schouders op. “Ik weet het niet precies. Ik denk dat het vooral mijn moeder was die niet wilde dat ik wegging, maar toen ik Karpo doodde in een woedende bui waarin ik mijn krachten niet kon beheersen

werd er meteen besloten dat ik weg moest en nog geen paar dagen later kwam Galbon mij halen...”

Sinder stopte toen hij Dago geschokt zag kijken.

“Je hebt iemand gedood?” Dago kon er niet over uit. Sinder had iemand gedood met zijn kracht? Dat wat helemaal niet mocht? Wat in de Felin gemeenschap alleen toegestaan werd in oorlog en verdediging en dan alleen als er geen andere mogelijkheid was?

Sinder verschoot van kleur. Voor het eerst stond hij er opnieuw bij stil dat hij inderdaad Karpo had gedood. Het was zo snel gegaan, zo onverwacht, dat hij het op dat moment wel heel erg had gevonden en in paniek was geweest, maar er later niet meer zo over had nagedacht. Ook Galbon had er niets kwaads over gezegd. Het had alleen het onmiddellijke vertrek naar Amreh teweeggebracht. Dat Dago zo geschokt was deed hem pas realiseren dat zijn daad inderdaad niet gewoon was.

Hij keek naar zijn handen die Karpo in zijn woede hadden geslagen, zijn nek hadden geknakt, zijn klauwen die opeens tevoorschijn waren gekomen en het gezicht van Karpo hadden open gelegd. Als hij er nu aan terugdacht realiseerde hij zich dat dat heel fout was geweest, maar hij dacht: Ik kon er niets aan doen! Het overkwam mij. Die onverwachte en krachtige woede was ontstaan omdat hij eindeloos was getreiterd. Zijn grens was overschreden. Dat hij tot zoiets in staat was, begon hij nu met zijn openbaring zich opeens beter te beseffen. Hij begon zich te verdedigen tegenover Dago.

“Ik wist niet wat ik deed. Daarom ben ik hierheen gehaald. Ik kan mijn krachten niet beheersen. Het schijnt dat deze ook nog eens erg groot zijn volgens Galbon, dus ik hoop dat ik dat gauw leer beheersen.” Hij keek naar Dago met een wat verongelukte glimlach en keek weer naar zijn handen, naar zijn lichaam.

“Zou je niet zeggen hè, dat ik iemand gedood heb?” vervolgde hij en zei het toch met enige trots, vreemd genoeg.

Dago trok een wenkbrauw op. “Je bent er trots op?” de stem van Dago klonk vreemd.

“Nee, natuurlijk niet!” zei Sinder snel en niet helemaal naar waarheid. “Ik was volkomen in paniek, doodsbang, maar ik heb het daarna meteen weggestopt. Mijn ouders en ook Galbon verweten het mij niet dus ik denk dat ik daarom het niet beschouw als een enorm slechte daad. Ik wist niet wat ik deed!”

En als je Karpo gekend had, dacht hij er nog bij, had je het ook gedaan. Hij had er geen spijt van, het was goed dat die vervelende pestkop er niet meer was. Maakte hem dat slecht?

“Ik was hier onschuldig in, ik wist niet wat ik deed,” zei hij nogmaals. Misschien zat er iets in hem dat zo’n daad makkelijk deed vergeten. Of zat dat in de Felin? Of in zijn bloedlijn? Geen idee dacht hij.

Dago moest even verwerken dat Sinder iemand had gedood. Dat was wel het laatste wat hij achter Sinder had gezocht. Dat beloofde wat dacht Dago. Als hij die kracht niet beheerste, wat voor gevolgen kon dat nu in het begin nog hebben?

“Je kan je kracht niet beheersen?” Dago vond dat zo vreemd. Hij wist al van jongs af aan hiermee om te gaan. Alleen had het zich hier nog veel meer verfijnd.

Sinder keek Dago oprecht aan. “Ik voel zelfs niet dat ik de kracht heb.”

Nu viel Dago helemaal bijna achterover.

“Je voelt het niet?” Dago kon niet verbaasder zijn en er ging een licht bij hem op: “Galbon wist niet dat je die kracht had en pas toen je die persoon vermoordde kwam hij tot die ontdekking. Daarom ben je pas zo laat hierheen gehaald.”

Sinder keek nog steeds vertwijfeld. “Ja, ik denk het ook, maar Galbon wist wel over mijn komen en gaan magie en ook over mijn oude bloedlijn, want mijn ouders zijn niet mijn echte ouders. Ik ben te vondeling gelegd.”

“Hoe weet Galbon dan van welke bloedlijn je bent?”

Sinder frummelde iets onder zijn tuniek vandaan.

“Mijn adoptieouders hebben het altijd geweten, maar moesten het geheim houden. Dit medaillon is van mijn echte ouders. De panter, de eerste Felin lijn is dit. Dat heeft mijn moeder me nog verteld,” zei hij.

Hij hield het medaillon van de panter voor om die Dago te laten zien.

Dago pakte even het medaillon beet en bekeek die nieuwsgierig.

“Goh, dat ik die in het echt kan aanschouwen! Weet je wel hoe oud en kostbaar die is?”

Sinder trok zijn wenkbrauwen samen. “Hoe bedoel je?”

“Als je over de Felin leert zal je de oude bloedlijnen leren kennen. Jouw panter is inderdaad de oudste bloedlijn. Er zijn er nog een paar, maar helaas stam ik daar niet van af. Je bent van een gelukkig gesternte. Een belangrijke Felin tak.”

“Is dat zo? Ik weet het nog zo net niet. Als ik naar jou kijk...,” Sinder keek naar Dago in bewondering. “Ik zou wel een beetje meer van jou willen hebben.”

Dago glimlachte en wist dat Sinder er graag zoals hij had uitgezien.

Dago wist het nog niet met Sinder. Wat hij nu van hem had vernomen bracht hem licht in verwarring. Iemand gedood, hij kende zijn kracht niet

en behalve dat vreemde komen en gaan beheerste Sinder niets wat hem in zijn ogen een machtige Felin zou maken.

<Hoofdstuk 6>

Nemo hoefde Sinder niet te vertellen gefocust te zijn, dagelijks zijn oefeningen te doen.

Getraind werd er per niveau. Sinder zat dan ook niet bij Dago en Roster of bij Raff van de wolvenclan, die allemaal groter en zwaarder en ouder waren dan Sinder.

Ragnar echter, van de wolvenclan, zat wel in zijn groep. Op een of ander manier mocht Ragnar hem niet. De wolvenclan en de Felin gingen vanaf dag één niet goed door een deur.

Dago had hem gezegd: “Wolven mogen ons niet, pas voor ze op! Er is een soort natuurlijke vijandigheid tussen Felin en Wolf. Zij kunnen zich tot wolf omvormen, maar mogen dat alleen onder toezicht van de magiërs. Wij zien dat nooit. Dat zijn altijd aparte sessies. Zij mogen zich in die sessies omvormen om de souplesse in hun lijf daarvoor te houden. Zij mogen zich verder niet in wolvengedaante tussen ons bewegen. Daarom doen ze dat apart van de anderen.”

“Oh?” Sinder vond dat vreemd. “Waarom kunnen we dat niet zien? Er niet bij zijn?” en er schoot hem iets te binnen. “Wij kunnen ons niet omvormen tot katachtige.”

Dago glimlachte. “Was dat maar waar! Nee, dat kunnen wij niet. Maar wij zijn wel veel krachtiger en met een exceptioneel gehoor en reuk en helend bloed.”

Ook toen ontdekte Sinder iets over zichzelf. “Ja!” zei hij bijna kinderlijk enthousiast. “Daarom had ik altijd zo snel in de gaten als er iets stonk, of aanbrandde of er iets verderop aan de hand was! Mijn reuk! Men begreep maar niet wat ik allemaal kon ruiken. Ik zei toen maar niets meer, want iedereen keek me altijd raar aan.”

“Hebben je ouders nooit wat verteld?” Dago vond het vreemd dat Sinder niets wist over zichzelf. Behalve dan wat hem naar het eiland had gehaald. Een hele openbaring blijkbaar.

“Die wisten ook niet veel van de Felin. Ze wisten wel dat ik van een ander volk afkwam, maar verder niks. Daarom was het natuurlijk altijd zo ongemakkelijk tussen de mensen. Dat besef ik me nu pas.”

Alles werd opeens helder voor hem nu hij leerde over de Felin. Een openbaring.

“Helend bloed!” Ook dat was opeens voor Sinder duidelijk. Al zijn wonden die verdwenen als sneeuw voor de zon, wat voor hem wonderlijk was geweest en hij voor zijn ouders altijd verborgen had gehouden. Die keer dat

hij met zijn zij in de riek was gevallen! Hij had de riek uit zich getrokken. Dat was pijnlijk geweest en had een zware wond opgeleverd, maar die was na een paar minuten alweer verdwenen geweest.

Zeker dat soort keren had hij zich afgevraagd wat er aan de hand was met hem, maar had dat steeds verborgen. Als hem iets overkwam vertelde hij dat nooit aan zijn ouders want als hij thuiskwam was de wond alweer weg.

“Besepte je niet dat je anders was dan? Bijzonder?” Dago vond het vreemd dat Sinder dat soort ervaringen weg had gestopt.

“Als je zoals ik altijd onder de mens hebt geleefd dan leer je het wel af om anders te zijn. Mijn uiterlijk was al een obstakel. Alleen daardoor werd ik al gepest.”

Dago keek op Sinder neer. Tja, hijzelf was natuurlijk tussen Felin opgevoed en nu op dit eiland wel lange tijd de enige Felin geweest, maar ook de anderen waren anders, dus zat iedereen in hetzelfde schuitje. Hij ging zich een beetje beseffen wat Sinder had moeten doorstaan.

“Niet gemakkelijk lijkt me, maar zoals ik al zei, pas op voor de wolven.” Dago zei het op een waarschuwend toon.

“Heb je iets met hen meegemaakt dan?” vroeg Sinder.

Hij zag Dago aarzelen. “Dat vertel ik je nog wel een keer.”

Daar moest Sinder het voor nu mee doen. Ze kenden elkaar tenslotte nog maar net en Sinder was maar wat blij met alle uitleg van Dago.

Bij de training die door Nemo werd gehouden kwam hij regelmatig tegenover de wolf Ragnar te staan. En zoals Dago hem had gezegd, Ragnar was hem niet goed gezind.

“Scharminkel ben je Sinder, wat je hier doet is mij een raadsel,” zei Ragnar. Ragnar zelf was ook nog een magere slungel, maar dacht dat hij alleen al door zijn lengte al meer kans maakte om Sinder te verslaan.

Het zwaardvechten met die twee werd van het begin af aan al een strijd met een randje.

In het begin was Ragnar ook sterker, beter, zelfs sneller. Vooral het feit dat hij zwakker was dan Ragnar zat Sinder dwars. De slagen die Ragnar op hem liet neerkomen, nog met hun houten zwaarden zorgden voor vele blauwe plekken bij Sinder en alhoewel die bijna meteen verdwenen voelde hij wel de pijn daarvan. Hij volhardde in het doorzetten en het sterker maken van zijn lichaam.

Maar Ragnar zat graag Sinder op zijn huid al zei Nemo vaak tegen Ragnar dat hij op moest houden.

Sinder onderging de sneren met ingehouden woede voor weken. Het voelde alsof hij weer in dezelfde situatie zat als thuis met Karpo. Hij beheerste nog

steeds zijn kracht niet en was een beetje vertwijfeld en bang voor een woedeaanval.

Nemo nam hem apart toen hij zag dat bij Sinder zijn ogen een paar tinten donkerder werden door de opmerkingen van Ragnar. Hij had van Galbon begrepen dat de woede in Sinder niet moest worden aangewakkerd. Dat kon gevaarlijk zijn.

“Sinder,” zei Nemo tegen hem, “het zijn maar woorden, maak je niet druk. Laat hem niet onder je huid kruipen. Zoals hij traint zal je hem over een paar maanden verslaan, echt.”

“Is dat zo?” vroeg Sinder hem, een beetje verwonderd kijkend naar zijn smalle armpjes die inderdaad wel al wat meer spieren vertoonden.

Nemo stelde hem gerust en meestal kalmeerde Sinder. Er waren ook andere tegenstanders waar hij ook niet altijd van won, zeker niet, maar die maakten niet die eindeloze irritante opmerkingen.

“Nog steeds een meisje Sinder!” Ragnar sneerde naar Sinder. “Zal ik eens even dat mooie gezicht van jou verbouwen? Ga je er wat mannelijker uitzien!”

“Ragnar!”

Nemo's zware stem en blik spraken boekdelen. Ragnar moest inbinden. Nemo was het wel een beetje zat met de verhouding tussen de Felin en de Wolven. Ook bij Dago en Raff waren de verhoudingen op gespannen voet. Maar zij waren veel meer aan elkaar gewaagd en beiden hadden meer beheersing dan Sinder en Ragnar.

Ragnar bond in. Wacht maar dacht hij.

Nemo keerde zich weer tot de anderen in de groep en Ragnar zag zijn kans schoon en sloeg Sinder op zijn kaak met al zijn kracht. De kaak van Sinder brak waardoor Sinder een kreet slaakte en de pijn door zijn gezicht sloeg. Meteen werden zijn ogen bijna zwart, was het gedaan met zijn geduld en kwam de woede in hem onmiddellijk omhoog.

De kreet waarschuwde Nemo en die zag de verandering in Sinder. De hele houding van Sinder was anders, zelfverzekerder, de ogen bijna zwart, de hoektanden die verlengd eruit kwamen, de handen die klauwen werden met lange nagels. Het dierlijke van zijn Felin kant stond daar. Foute boel dacht hij meteen en wenkte Quint, een magiër. Quint begreep het meteen, ook hij was ingelicht en wist wat te doen. Hij toverde haastig een scherm tussen de jongens net voordat Sinder Ragnar wilde aanvallen. De kracht die Sinder liet zien, die met zijn woede naar voren kwam en niet tegen Ragnar maar tegen het schild aankwam dat Quint had opgeworpen, deed het trainingsveld op zijn grondvesten schudden. Het schild was na Sinders botsing meteen gebroken. Ongekend.

Ragnar was bleek en Sinder lag op de grond. Leerlingen stroomden toe. Sinder zijn kaak was alweer aan het helen en zijn hele lichaam had de enorme slag moeten verwerken toen hij met zijn kracht tegen het doorzichtige scherm aangekomen was. Zijn woede was daarmee iets gezakt, maar niet voldoende, zijn ogen stonden nog steeds donker.

Medeleerlingen keken met een soort angst en bewondering naar Sinder, de nog kleine jongen met dat meisjesachtig mooie uiterlijk, die in zijn woede er toch wel heel anders uitzag. Er ging een kracht van hem uit die je deed terugdeinzen.

Ook de oudere leerlingen waren toegestroomd en hadden de kracht van Sinder tegen het scherm aan gezien. Ze waren verbijsterd. Bij Dago begon het besef te komen dat Sinder inderdaad bijzonder was, alleen ongecontroleerd. Hij had de neiging naar Sinder toe te lopen, maar Galbon was inmiddels gekomen en die liep naar Sinder. De jongen stond nog steeds stoom af te blazen, zijn nagels en hoektanden zichtbaar voor iedereen. Er hing een aura om hem heen waardoor iedereen afstand hield.

“Sinder,” begon Galbon voorzichtig tegen hem.

Maar Sinder keek naar Ragnar en zei met zijn lage hese stem heel dreigend tegen hem: “Realiseer je dat je zonder hun magie totaal geen kans zou hebben gehad,” waarmee Sinder naar Quint en Galbon wees. “Ik zou maar een toontje lager zingen de volgende keer, want als de magiërs er niet zijn maak ik je af!” Sinder briepte het in Ragnar zijn gezicht, die hese stem van hem helemaal niet hard maar zo indrukwekkend, het was voelbaar bij alle leerlingen.

Ragnar liet niet zien dat hij angstig was, keek wat heimelijk naar Sinder. Dat wat Sinder even had laten zien, liet hem realiseren dat Sinder misschien lichamelijk er niet sterk uit zag, maar nu hij die kracht had laten zien begreep hij dat hij geen kans zou hebben, niemand een kans zou hebben. Voor het eerst bond hij in, zei niets, slikte en draaide zich om, liep zo waardig als hij kon van het veld af. Alle toeschouwers schoven opzij om Ragnar langs erlangs te laten gaan, hem negerend maar allemaal met ontzag kijkend naar Sinder.

Sinder wist dat hij vanaf nu van Ragnar geen last meer zou hebben en liet langzaam zijn woede uit hem zakken, zijn ogen kregen weer de normale azuurblauwe kleur. Hij realiseerde zich niet dat hij vanaf nu van niemand meer last zou hebben, dat ze het wel uit hun hoofd zouden laten hem kwaad te maken. Maar zo arrogant was hij nog niet om dat te realiseren.

Galbon en Quint haalden opgelucht adem.

<Hoofdstuk 7>

Galbon had Dago en Sinder bij zich geroepen. Zijn vertrekken waren vlak bij de algemene gebouwen van Amreh en waren luxe; vloeren met marmer, kunst aan de muur. Als je binnenkwam in de kamers leek je wel een klein paleis binnen te stappen. De jongens werden begeleid door een bediende en liepen door een gang naar een grote, ruime, lichte kamer met openslaande deuren die uitkwamen op een groot terras. Daar zat Galbon op hen te wachten. Het terras had uitzicht op de zee die een eindje voorbij de bomen te zien was. De bomen stonden een verdieping lager onder het grote terras; je kon de kruinen ervan zien. De wind door de bomen en de branding van de zee was licht te horen.

Galbon wees ze naar stoelen om te gaan zitten. Sinder was nog maar een paar maanden op Amreh, Dago al zes jaar. Die was vanaf zijn achtste al naar Amreh gebracht.

“En?” vroeg Galbon aan Sinder. “Bevalt het een beetje?”

De jongen trok zijn schouders op, was verlegen. Zowel Galbon als Dago intimideerden hem een beetje.

“Ik ben wel blij dat Dago ook een Felin is. Ik wist niet wat ik was en of er meer zoals ik bestonden.”

Dago's ogen lichtten op, knikte ook. Ja, na zes jaar Amreh was Dago ook heel blij dat er eindelijk een Felin op het eiland was. Al die tijd was hij de enige geweest.

Ze keken elkaar aan, grinnikten en waren al vrienden aan het worden ondanks dat Sinder nog wat afstandelijk was. De recente uitbarsting van Sinder had bij Dago al meer respect teweeggebracht naar Sinder toe, zonder dat echt te laten merken. Hij was gefascineerd door Sinder en verbaasde zich nu weer over de nog bijna verlegen houding die hij van Sinder naar Galbon zag.

“Julie zijn Felin, een volk wat aan de macht zal gaan komen door jullie bijzondere eigenschappen. Dat zal echter nog jaren duren omdat onze magie niet op volle sterkte is. De bron daarvan moet geheeld worden. Als dat zover is worden jullie heer en meester in Soutend. Een groot gebied in Perion. Daarvoor worden jullie opgeleid.”

Sinder had wel begrepen dat hij een zogenaamde belangrijke rol zou spelen maar welke was alleen maar gissen.

“Wat voor rol ga ik dan spelen bij de Felin?” vroeg hij Galbon wat aarzelend. “Ik stel niks voor. Dago is veel sterker dan ik en groter.”

“Het is niet alleen fysieke kracht Sinder, jouw extra gaven en je intelligentie, je sensitiviteit en jouw kracht zijn uniek. Je stamt af van de oudste bloedlijn van de Felin. Dat maakt je al bijzonder.”

“Oh,” zei hij een beetje uit het veld geslagen.

“Maar ook je vriend Dago hier zal een belangrijke rol gaan spelen; ook hij heeft bijzondere eigenschappen.”

Dago veerde op en keek Galbon verwachtingsvol aan. Ook hij dus! Niet alleen Sinder. Maar zoals altijd liet Galbon hen verder in het ongewisse.

“Maken jullie je om je rol voorlopig maar niet druk. Jullie zijn nog jong, jullie opleiding is nog lang niet klaar. Die kracht van jou, Sinder, heb je nog niet onder controle en zolang dat niet zo is, zal je op het eiland blijven. Iedereen gaat hier met zijn achttiende van het eiland naar zijn of haar bestemming. Daar Dago twee jaar ouder is volg je hem dan twee jaar later. Wat ik wel kan vertellen is dat jullie naar de ondergrondse stad in Soutend Stad gaan waar de Felin op dit moment nog wonen.” Galbon wees naar Sinder bij zijn laatste woorden.

Eindelijk vertelde Galbon Dago nu dat hij ook een belangrijke rol ging spelen. Kon Galbon hier duidelijker over zijn? Hij vroeg het Galbon.

Galbon keek Dago aan. “Soms is het ook voor mij niet altijd precies duidelijk waarom leerlingen opgehaald moeten worden en naar hier gebracht. Maar jij hebt als Felin de kracht Dago, groter dan menig Felin, als ze dat al hebben. Dat maakt dat je hier bent. Ik heb al wat Felin met de kracht opgeleid. De meesten daarvan zitten nu in Soutend. Die zullen jullie ontmoeten als je daarnaartoe gaat.” zei hij en ging verder: “Nu Sinder gevonden is heb ik het gevoel dat er voor jou nog een taak gaat komen, maar wat dat is zie ik nog niet. Dat zal zich wel openbaren met de tijd. Je bent net zoals Sinder belangrijk voor de Felin, Dago.”

Galbon ging nog niet vertellen aan de jongens wat die rol zou zijn voor beiden. Ze moesten nog jaren op het eiland leren en ervaren. Het zou zich allemaal wel vanzelf openbaren. Hij ging ze nu niet wijzer maken.

“Voor nu is het van belang dat je Sinder zoveel mogelijk helpt, wegwijs maakt. Hoe het is om Felin te zijn.”

Galbon keek naar Sinder. “Dago heeft je wel verteld wat het nu precies is, Felin?”

Sinder knikte. Somde op: “Katachtigen waardoor we die nagels opeens kunnen krijgen en die lange hoektanden. Exceptioneel gehoor, reuk, zicht. Helend bloed. Dus als ik gewond raak heelt dat gelijk weer. Ernstige wonden hebben iets meer tijd nodig. Soms heb je Felin bloed nodig om bij ernstige wonden te herstellen.” Galbon knikte goedkeurend. Sinder ging door, grinnikte een beetje, vond het nog raar wat hem allemaal verteld was,

“Onsterfelijk, alleen door onthoofding te doden. Dago en ik hebben dan ook nog de kracht, alhoewel ik die niet kan beheersen en alleen voel in woede.” Er klonk frustratie in zijn stem.

Galbon klopte op de schouder van de jongen. “Dat komt wel, geen zorgen, daarom ben je ook hier. En je bent heel uniek in de wereld doordat je je letterlijk over afstanden kunt verplaatsen en waarmee je magie kan verbreken. Heel bijzonder Sinder, het zal je veel brengen, zeker als strijder.” Sinder voelde zich verlegen over wat hij zou moeten kunnen, wat in hem zat. Voorlopig had hij geen gevoel bij die kracht die hij zou moeten hebben en behalve dat hij zich kon verplaatsen, wat nogal de schrik van zijn omstanders teweegbracht, had hij niet het idee dat hij zo bijzonder was. En wat was dat, onsterfelijk?

Alsof Galbon hem verstaan had zei deze: “Felin groeien in uiterlijk ongeveer zoals de mens tot ongeveer dertig jaar, daarna gaat het proces honderd keer langzamer. Dat betekent dat jullie pas na duizenden jaren er echt oud gaan uitzien. De meeste Felin zijn er dan niet meer. In die duizenden jaren gebeurt er wel wat op de wereld. Oorlogen, magie, natuurrampen. Ook Felin kunnen daaraan ten onder gaan. Maar vooralsnog zijn jullie net zoals sommige andere volken onsterfelijk en blijven er heel lang jong uitzien. Dan is de mens maar een vluchtig personage, onbeduidend. Die zullen het misschien ook niet lang op Perion uithouden. We weten het niet. Vooralsnog zijn ze nu in de meerderheid.”

Sinder keek naar Galbon. De man zag er in leeftijd ongeveer als vijftig uit. Hoe oud zou Galbon zijn? Misschien wel duizenden jaren oud! Geen idee hoe het is om zo oud te worden. Hij was nog maar net met zijn leven begonnen.

<Hoofdstuk 8>

Na een paar maanden op het eiland waren Dago en hij al goede maatjes. Ze liepen graag samen op naar de trainingsvelden zoals nu. Sinder was nieuwsgierig en ook wat jaloers dat Dago bij Felin was opgegroeid. Maar hij hoorde Dago nooit over zijn ouders wat hij vreemd vond. Daarom waagde hij het er toch op om ernaar te vragen.

“Waarom hoor ik van jou helemaal niets over je ouders? Alleen dat je door je eigen Felin ouders bent opgevoed? Mag je niet corresponderen nu je hier bent?” vroeg Sinder aan Dago, waarvan hij wist dat Dago’s ouders maar wat trots waren geweest dat hij naar Amreh was gegaan. Dat had Dago hem verteld. Ze liepen naar de trainingsvelden en het pad liep gedeeltelijk hoog langs het strand, gescheiden door een gevaarlijke schuine kant met bomen die tot vlak bij het strand kwamen.

Het over het algemeen zachte klimaat op Amreh vond Sinder heerlijk. Hij had begrepen dat er een kleine periode van kou voorkwam, maar dat Amreh de rest van het jaar een hele gelijkmatige temperatuur had. Heel wat anders dan wat hij op Krest had ervaren, zo bij de zoutvlakte. Kou en wind waren daar niet ongewoon. Hij omarmde met genoeg de heerlijke temperatuur hier op Amreh.

Dago stopte even bij Sinders opmerking. Leek te zuchten, te twijfelen met zijn antwoord. Sinder keek hem nieuwsgierig aan en realiseerde dat hij zelf helemaal niet communiceerde met zijn adoptieouders. Hij had gevoelsmatig begrepen dat het afscheid definitief was geweest, hoe zijn adoptieouders ook hadden gezegd dat hij altijd welkom zou zijn. Was het hard van hem om helemaal geen contact meer te hebben met zijn ouders? De meeste leerlingen hier hadden allemaal adoptieouders en daar hadden ze sinds ze hier waren geen contact meer mee. Hij volgde deze gewoonte blijkbaar automatisch. Maar Dago had wel Felin ouders! Dus waarom geen berichten van hen?

Dago liep weer door en zei toen kort: “Ze zijn twee jaar geleden overleden.” Sinder schrok. Overleden? Felin ouders? Hoe kon dat? Dat was zeer ongewoon. Felin waren sterk ondanks de verminderde magie en hoe konden dan beide ouders zijn overleden?

“Overleden? Hoe kan dat nou?” Sinder vond het bericht schokkend en wilde weten wat er was gebeurd, zijn vriend troosten. Dago had blijkbaar niet echt zin om erover te praten en liep door zonder wat te zeggen.

Sinder trok aan Dago's arm en wat onwillig stopte Dago weer. Hij zag aan Sinder dat hij oprecht was en zei toen: "Ze zijn gedood door een roedel wolven."

"Wolven!" Sinder begreep nu waarom Dago zo'n hekel had aan de wolven hier op het eiland en hijzelf was ook niet echt een fan, zeker niet na zijn aanvaring met Ragnar.

"Hoe kan dat? Felin zijn toch sterker dan wolven?"

Dago knikte en zei met moeite, "daarom zei ik je van het begin al dat je voor wolven moet oppassen. Zij vechten in roedels. Grote aantallen. Ze zijn onberekenbaar, niet te vertrouwen. Mijn ouders waren op reis met z'n tweeën. Met zo'n overmacht ben je ook als Felin niet veilig. In wolvengedaante zijn ze groot en grijpen je naar je strot. Als dat goed gedaan wordt is het net als een onthoofding voor de Felin. Mijn ouders zijn door een roedel vermoord, omdat ze door hun land heen reisden."

Sinder had even tijd nodig om dit te verwerken.

"Door hun land heen?" verbazing klonk in Sinders stem, "Mag je niet door hun land heen dan?"

"Tja, dat weet ik ook niet precies en dat heb ik Galbon gevraagd. Die zei dat er in het zuiden van Perion een gebied is dat de wolven zich hebben toegeëigend maar dat niet echt van hen is en ze tolereren zeker geen Felin door hun land. De mens en anderen laten ze wel toe, maar vallen ze ook wel aan. Ze zijn onberekenbaar. Maar Felin? Daar hebben ze een hekel aan."

"Waarom dan?"

"Omdat wij sterker zijn, onoverwinnelijk bijna, helend bloed hebben. Daar zijn ze jaloers op," zei Dago fel en ook met enige trots. Daarna vervolgde hij. "Maar ja, mijn ouders hadden daar niets aan, ze hadden nooit door dat gebied moeten gaan. Misschien dachten ze dat ze met rust gelaten zouden worden omdat je het met wolven nooit weet, maar ze hebben waarschijnlijk het risico genomen omdat het ook een kortere route is door het zuiden van Belin naar Soutend."

Beiden jongens zwegen. Dago in zijn gedachten bij zijn ouders, die hem pas twee jaar geleden waren ontvallen en Sinder die niet goed wist wat te zeggen, hoe Dago te troosten.

"Als ik ooit de mogelijkheid krijg als Felin dan verklaar ik hun de oorlog!" Sinder zei het strijdlustig en meende het ook. Dago hoorde de felheid waarmee Sinder dat zei en grinnikte.

"Dan vecht ik mee! Zeker weten," zei hij dan ook en ze sloegen beiden hun rechterhand hoog tegen elkaar als in een bevestiging.

<Hoofdstuk 9>

Twee jaar later

“Concentreer!” riep Galbon hem streng toe. “Voel!”

De grote magiër keek neer op Sinder die probeerde zijn kracht onder controle te krijgen, te voelen, maar er gebeurde niets. Al veel te lang faalde Sinder in wat Galbon hem duidelijk wilde maken. Controle over zijn kracht die formidabel was, bijna te groot eigenlijk. Daarom belangrijk dat hij die leerde beheersen. Galbon haalde ook regelmatig Dago erbij, die wel wist met zijn kracht om te gaan.

Hoe vaak Sinder dat al niet gehoord had, het was soms hopeloos. Hij wist niet waar hij het moest zoeken. Hoe het te beheersen. Hij voelde het sterk als hij boos was, maar dan kon hij het helemaal niet beheersen. Hij voelde het niet, niet echt, misschien een beetje. Niet zoals Dago, die kon het afstellen zoals het zelf wilde. Het leek niet iets natuurlijks in hem, al deed Galbon hem dat geloven. Waar in Domus naam haalde hij het vandaan, die beheersing, die controle en bovenal dat gevoel! Voor Dago was het geen probleem. Ook dat irriteerde hem mateloos.

“Je moet voelen!” zei Galbon hem, “voelen of er magie in de buurt is, welke kracht de magiër heeft. Welke kracht je zelf hebt. Dat geeft je een voorsprong, zo herken je elkaar. Leren beheersen als je de kracht in woede voelt opkomen, leren doceren, want je gaat leven onder mensen, die hebben die krachten niet, niet die reuk, niet dat gehoor.”

Galbon legde een hand op de borst van Sinder. “Je bent veel sensitiever dan je denkt, dat heb ik toch al vaak bij je gevoeld, jouw probleem ligt dat je het niet kan toelaten, je hebt een barrière die alleen vrijkomt als je boos bent. Je moet die barrière doorbreken, er moet iets in je lijf gebeuren waardoor het los komt.”

De jongen kon moeilijk met zijn gevoel in contact komen, hij had daar veel eerder aandacht aan moeten besteden, hem veel eerder naar Amreh moeten halen.

“Je voelt de kracht hier toch,” ging Galbon verder en drukte zijn hand nog een keer extra op de borst van Sinder. “Heel anders dan waar je vandaan komt. Niemand geeft je dit gevoel zoals je dat hier ervaart, dat moet te voelen zijn met de magiërs hier.”

Ja, knikte Sinder, dat was wel een beetje zo, maar hij voelde het niet echt, niet zoals Dago hem vertelde, niet zoals Roster en Leila hem trachten duidelijk te maken.

Sinder faalde hopeloos en keek Galbon aan, de grote, indrukwekkende magiër die in zijn ogen alles kon.

“Ik wil het ook graag beheersen, maar vind het zo moeilijk dat gevoel te vinden. Het lijkt of dat niet natuurlijk bij me opkomt, ook niet als ik concentreer,” zei Sinder timide.

Na twee jaar nog steeds geen echt resultaat. Wel was er vooruitgang in de vechtsporten, de beheersing van zijn lichaam zelf, die was uitstekend. Hij had zich sneller dan wie dan ook ontwikkeld. Sinder zou nooit die uitpuilende biceps krijgen zoals Dago, maar ontwikkelde een slank en taai gespierd lichaam, bikkelhard met brede schouders en leek ogenschijnlijk niet zo sterk, maar het tegendeel was waar. Na twee jaar was er al een groot verschil, maar dat *gevoel*, dat wilde maar niet lukken, niet binnenkomen, werd maar niet beheersbaar. Galbon voelde zich soms hopeloos.

“We beginnen opnieuw,” zei Galbon geduldig, weer een nieuwe poging wagens. “Laat alle afleidingen varen, denk niet aan wat je niet kan, maar aan wat je wel kan en Sinder,” zei Galbon en keek de jongen indringend aan, “dat wat jij kan, kan alleen de Felin en jij zal uitblinken hierin!” zei hij stimulerend. “Dus leer en concentreer en wees trots. Wees blij met je gave. Het maakt je bijna onoverwinnelijk, vergeet dat niet!”

Sinder werd wat zekerder met de opbeurende woorden van Galbon. Ja, dacht hij, ik ben bijzonder, anders, uniek, nu nog zorgen dat ik het onder controle krijg, dus begon hij opnieuw.

Maar het lukte niet. Hij kreeg dat gevoel niet, ja soms in flarden, maar iets blokkeerde hem, liet het er niet uitkomen. Galbon zuchtte en liet de jongen gaan voor die dag. Hij zag niet dat Sinder boos en driftig wegliep, anders had hij hem teruggeroepen. Sinder in een boze bui was gevaarlijk.

Onderweg kwam Sinder Dago tegen die met zijn zwaard wat oefeningen aan het doen was. Het was niet zijn oefenzwaard dat normaal gebruikt werd tegen elkaar, maar een zwaard gemaakt van perinon staal, dun en scherp.

“Hé Sinder, geen succes vandaag?” Dago zag meteen aan Sinder dat hij er weer zo’n dag op had zitten dat niets lukte. Wat voor Dago appeltje eitje was, kwam bij Sinder niet zo gemakkelijk.

Sinder antwoordde niet direct, pakte ook een zwaard, een echt zwaard, en voelde even aan de scherpe rand ervan, met een blik die Dago deed verstijven. Sinder deed wat achteloos oefeningen met een zogenaamde tegenstander. Daarna stond hij stil en keek Dago met een gloeiende blik aan.

“Ik haat het hier soms. Haat het!” en gooide het zwaard alweer tegen de grond met een woest gebaar.

Dago stond stil. Sinder in een woedende bui was gevaarlijk, vriend of niet. Juist omdat Sinder zich nog niet kon beheersen, was Dago op zijn hoede.

“Waarom voel ik het niet en voel ik het wel heel erg en oncontroleerbaar als ik boos ben?” verzuchtte Sinder. “Ik kan het niet oproepen, niet controleren, ik kan verdomme niks!”

Hij gooide zijn handen wanhopig in de lucht en streek daarna over zijn gezicht.

Woede en wanhoop zag Dago in die azuurblauwe ogen van Sinder die ongemerkt in zijn ongenoegeen een tintje donkerder werden.

Dago stond strak toen hij die blik tevoorschijn zag komen die niet veel goeds voorspelde. Hij zou toch niet? Hij keek om zich heen of hij Galbon zag of een andere magiër. Tot nu toe konden andere magiërs de woede van Sinder over het algemeen kalmeren. Degene die Sinder in die bui in de weg stond, te beschermen met een schild, waar hij dan met volle kracht tegenaan ging. Want als Sinder in die woedebui terecht kwam was echt niemand veilig.

“Sinder, laat het je nu niet beheersen, rustig aan,” coachte Dago Sinder, hopen de enige invloed te hebben om Sinder te kalmeren.

“Laten we vechten,” zei Sinder plots en pakte het zwaard weer op.

“Dat lijkt me nu geen goed idee Sinder,” zei Dago hem waarschuwend.

“En niet met echte zwaarden, dat lijkt me geen goed plan,” zei Dago extra ongerust. Maar Sinder had nu geen controle over zijn gevoelens en er verscheen een sluwe glimlach rond zijn mond en Dago zag dat zijn hoektanden al tevoorschijn kwamen, zijn ogen nog donkerder werden. De dreiging die vanuit Sinder kwam voelde Dago als geen ander. Het roofdier in Sinder zou er zo in volle kracht uit komen. Het enige wat Dago kon doen was niets anders dan paraat staan om zichzelf te verdedigen.

“Doe dit niet Sinder! Ik ben je vriend!” probeerde Dago hem nog te waarschuwen, maar Sinder hoorde niet, zag niet, voelde alleen maar een enorme woede opborrelen uit frustratie, uit onkunde, uit dagen, maanden van nutteloos proberen iets te beheersen wat maar niet lukte. En voor nu kon het hem niet schelen wie tegenover hem stond.

Dago beheerste zijn krachten wel, wist wel hoe te voelen, hoe te manipuleren daarmee. Maar hoe sterk die ook in Dago was, juist omdat Sinder niet voelde kon Dago geen vat op hem krijgen. Sinder was tevens al vaak zijn gelijke in het gevecht, hoe jong hij ook was.

Fysiek had hij al een enorme sprong gemaakt. Dago kon hem nog steeds wel aan, maar nu al waren ze meer aan elkaar gewaagd door de straffe training van Sinder. Dago blonk uit met het zwaard en gelukkig was dit nu wat Dago en Sinder in hun handen hadden.

De eerste slag die Sinder op het zwaard van Dago liet neerkomen was zo krachtig dat het Dago bijna op zijn knieën bracht.

“Godsamme Sinder,” gromde Dago boos en met lage stem. De volkomen onbeheerste Sinder liet aan alles zien dat hij bezeten was, totaal niet in controle en dat beangstigde Dago, maar bracht bij hem ook een vonk van irritatie en woede teweeg die steeds sterker werd. Hij zou alles nodig hebben in hem om Sinder te kunnen bevechten in deze staat. Ook bij Dago kwamen de hoektanden tevoorschijn die de dierlijke kracht die ze in zich hadden extra sterk naar boven deed komen.

Omdat bij beiden de reflexen sneller waren dan bij ieder ander, leek het voor een buitenstaander alsof er versneld gevochten werd.

Het ging hard tegen hard en Dago probeerde af en toe met een kreet Sinder te stoppen

“Sinder! Stop, Kom eruit, kom uit je woede!” Tevergeefs. Dago begon een beetje zijn moed te verliezen met de slagen die nauwelijks te pareren waren. Hij mocht dan de beste zijn hierin, tegen een woedende en geïrriteerde Sinder viel bijna niet te vechten.

Het enige wat Dago kon bedenken was om Sinder nu daadwerkelijk iets aan te doen, te verrassen om hem te laten ophouden met zijn razernij. Makkelijker gedacht dan gedaan. In principe vochten ze niet om elkaar te verwonden, alleen om elkaars krachten te meten.

Nog diverse slagen volgden en Dago begon moe te worden, maar Sinder ook en die keek Dago met een duivelse blik aan. De te donkere ogen van Sinder die zijn woede markeerde en de blik die erin was blind voor zijn vriend die tegenover hem stond.

Ik moet iets doen! Dacht Dago en het enige wat in hem opkwam was om Sinder flink te steken, te verwonden als schrikreactie. Felin herstellen tenslotte snel, maar een steek zou hem hopelijk uit zijn woede te halen. De uitdagende duivelse blik van Sinder, de focus op Dago, zorgde even voor een moment stilstand en daarvan maakte Dago meteen gebruik, hij sloeg toe.

De verbaasde kreet die volgde en het ongeloof in Sinders zijn ogen deed Dago naar zijn vriend kijken.

De hand van Sinder ging naar zijn gezicht, waar Dago hem geraakt had, een diepe snee in zijn wang, bloed liep tussen zijn vingers door en de hand die hij verwondert voor zich hield was rood.

De slag van Dago had Sinder inderdaad uit zijn onbeheerste woede gehaald. De lichamelijke aanraking, de verwonding was te schokkend en verassend geweest.

Sinder drukte zijn hand weer tegen zijn gezicht, voelde het bloed stromen.